

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15741/2022
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић адвокат из ..., против туженог малолетног ББ из ..., кога заступа законски заступник мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Миле Чогурић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5517/21 од 01.12.2021. године, у седници већа одржаној 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5517/21 од 01.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1480/17 од 12.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 470.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по најповољнијем курсу НБС са каматом у висини каматне стопе коју утврђује Европска централна банка почев од 11.08.2004. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.169.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5517/21 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1480/17 од 12.07.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04... 111/09) и одлучио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Тужилац у ревизији конкретно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка. Неосновани су и ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, отац тужиоца, ГГ је преминуо дана 25.08.2004. године. Решењем Првог општинског суда у Београду О 2452/04 од 22.09.2004. године на заоставштини пок. ГГ бившег из ... оглашени су за његове наследнике мајка оставиоца ДД и браћа оставиоца ЂЂ и ЕЕ, сви на по 1/3 дела на имовини ближе описаној у ставу првом изреке означеног решења. Тужени мал. ББ је рођен ... године, после смрти оца пок. ГГ. Мајка малолетног туженог је поднела тужбу против ЂЂ, ЕЕ и ДД, ради утврђивања заједничког стицања у ванбрачној заједници. Поднета тужба је преиначена тако што је истакнут захтев да се утврди да је малолетни ББ искључиви наследник пок. ГГ. Решењем Првог општинског суда у Београду П 3650/05 од 20.05.2005. године, одбачена је тужба тужиоца АА поднета против ВВ и малолетног ЖЖ ради исплате зајма у износу од 470.000 евра. Решењем Вишег суда у Београду П 1418/17 од 11.07.2017. године утврђено је да је тужба тужиоца АА повучена у односу на тужене ЂЂ и ЕЕ. Пресудом Првог општинског суда у Београду П 8706/04 од 18.09.2008. године утврђено је да је малолетни ББ, овде тужени, једини законски наследник пок. ГГ и власник непокретне и покретне имовине ближе означене у изреци те пресуде. Малолетни тужени ББ рођен је у ванбрачној заједници ГГ и мајке ВВ. Упис очинства сада пок. ГГ у матичну књигу рођених ... под Тек. ... за ... годину за туженог ББ, рођеног ... године од оца ГГ и мајке В рођене В, оспорили су мајка и браћа сада пок. ГГ, који су тај спор изгубили.

Тужилац од туженог као наследника пок. ГГ, потражује износ од 470.000 евра, по уговору о зајму који је наводно закључио са сада пок. ГГ дана 11.08.2004. године. Према члану 4. назначеног уговора који су потписали тужилац сада пок. ГГ уговорено је да дуг доспева 25.07.2005. године и да је зајмопримац ГГ дужан вратити позајмљену суму увећану за камату од 2% месечно, с тим да зајмопримац може вратити дуг и пре наступања доспелости тако што се номинална сума увећава за износ камате од 2% месечно до тренутка враћања зајма. Зајмодавац гарантује враћање зајма свом непокретном имовином, покретним стварима и осталим имовинским правима. Тужени је оспорио валидност назначеног уговора.

Вештачењем од стране вештака из области трасологије, графоскопије и балистике Слободана Ивановића од 13.11.2020. године, првостепени суд је утврдио да је текст уговора о зајму од 11.08.2004. године несумњиво штампан преко потписа сада пок. ГГ, из чега произилази да је потпис сада пок. ГГ сачињен на чистом (бланко) папиру, пре штампања текста - садржине спорног документа. Стога, текст уговора о зајму није настао у исто време када је стављен потпис већ накнадно, па су зато нижестепени судови закључили да правни основ потраживања тужиоца у конкретном случају не постоји и да је његов тужбени захтев неоснован. При томе, првостепени суд није прихватио као доказ изјаву ЗЗ, адвоката из ..., оверену од стране јавног бележника Јелене Перовић дана 01.09.2020. године у којој је поменуто лице навело да је назначи

уговор оверио као адвокат, да би га исти оснажио и да је то учинио верујући да чини добро дело, а да је чињеница да тужилац и сада пок. ГГ нису пред њим закључили уговор о зајму и да никаквој исплати није присуствовао, већ је био ангажован само да оснажи уговор о зајму који му је донет да га овери својим печатом. Међутим, првостепени суд тај исказ није прихватио као доказ у погледу одлучивања у овој правној ствари, налазећи да исказ није дат не пред судом већ пред нотаром, да је све то учињено пре доношења новог Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), које одредбе се у овом случају не могу применити.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца као неосновану и у свему прихватио разлоге које је у пресуди навео првостепени суд.

По оцени Врховног касационог суда, прихватљива је правна аргументација нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Ово из разлога што је на основу изведених доказа утврђено да писмено на коме се налазе потписи сада пок. ГГ и тужиоца као зајмодавца, није настајао у време када и текст уговора већ да је текст уговора о зајму штампан преко потписа ГГ те да стога се не може сматрати да постоји валидан уговори и правни основ потраживања тужиоца у конкретном случају. Те чињенице нижестепени суд је утврдио на основу вештачења од стране вештака одговарајуће специјалности из области трасологије, графоскопије и балистике Слободана Ивановића, а да је текст на уговору написан након што је прибављен потпис покојног ГГ указују и други изведени докази које су ценили нижестепени судови. Пок. ГГ имао је доста имовине па је правилан закључак нижестепених судова да треба прихватити тврдње тужене стране да није имао потребе да позајмљује новац од тужиоца јер је био доброг имовног стања. Правилно је поступио и првостепени суд у погледу неприхватања оверене изјаве сведока ЗЗ која је дата пред јавним бележником дана 01.09.2020. године.

Неосновани су и наводи из ревизије да је вештак вештачио мимо правила струке те да не постоји научна метода да се утврди шта је прво потписано, да ли је најпре откуцан текст и исти потписан или обрнуто јер људско око увек тамни потпис види пре светлијег потписа и ниједна техника вештачења не може отклонити ту чињеницу. Назначене наводе тужилац није поткрепио посебним доказима. Неосновани су и наводи да је било неопходно саслушати сведока ЗЗ, адвоката, који је „оснажио“ назначени уговор, јер се правилно утврђење чињеничног стања у овом спору могло утврдити и на основу осталих изведених доказа а што је првостепени суд и учинио и у том делу све то правилно прихватио и другостепени суд. Налаз вештака очигледно није доведен у сумњу. Из изведених доказа јасно произилази да тужилац није доказао да постоји валидан уговор о зајму у смислу члана 557. ЗОО закључен између њега и правног претходника туженог, па стога нема ни правни основ да потражује исплату траженог новчаног износа. Остали наводи из ревизије тужиоца указују на оспоравање чињеничног стања, што се у ревизијском поступку не може посебно испитивати. На утврђено чињенично стање нижестепени суд је правилно применио материјално право.

Ни остали наводи из ревизије нису од посебног значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић